

— Ще работишъ тамъ на чужди хора?.. Това не бива... Ще работишъ тукъ имота си!

Дѣлчо се смая. Той никога не бѣше видѣлъ майка си тъй сърдита. Наведе глава, преглътна сълзитѣ си, които го задавяха... А следъ това се изгуби изъ гората. До вечерята той скита самъ умисленъ още повече.

Майка му не дава да учи повече!.. Неговата майка! Тогава кому да се надѣва?

Мисли Дѣлчо, крои планове и още повече се обѣрка.

Единъ день той реши да сподѣли мжката си съ дѣдо Димо. Старецътъ го изслуша, па въздъхна и рече:

— Ехъ, синко, ако бѣше живъ баща ти, щѣше да учишъ много и много още!.. А сега? Чичовцитѣ ти не даватъ и дума да се издума за това. Поопитахъ се да ги заговоря азъ и разбрахъ. Тѣ се ядосватъ дори, че и тия две години следъ смъртта на татко ти си училъ... Но не те спрѣха, само защото безъ тебе тѣхнитѣ синове ги не бива въ училището... Сега гледай си имота, синко, и си отваряй очитѣ! Чичовцитѣ ти сж прости хора, пилѣятъ готовото...

Дѣлчо се умисли още повече.

Ангелчо пасѣше конетѣ на задругата. Тая работа бѣше тежка и Дѣлчо мислѣше тамъ да потуши мжката си. Той пожела да смѣни Ангелчо и самъ взе да пасе конетѣ. Отъ рана утринъ до тъмна вечеръ той бѣше на полето, по баиритѣ, изъ гората. Често-често го виждаха, качилъ се на голѣмия жребецъ, да се носи като вихъръ изъ полето, да прескача съ коня храсти, трапове и да хвърчи.

Селото се смая. Никой до тогазъ не бѣше посмѣлъ да язди буйния жребецъ. А Дѣлчо хвърчеше съ него като стрела...

— Чудно момче, омагьоса коня! — шушукаха старцитѣ.

— Не, не го е омагьосалъ. А е смѣлъ. Нали е Дѣлчо Смѣлчо?.. Той всичко може, — отговаряха другаритѣ му. — Звезданчо го обича и го слуша, тамъ е тайната.

Хвърчеше Дѣлчо съ коня изъ полето и искаше да заглуши мжката си, която го душеше. Дене и ноще той чуваше да бучатъ въ ушитѣ му думитѣ на баба му:

— Учи, синко, учи!... Учи!

И въ сѣня си дори той чуваше тия скжпи за него думи. Настана вършитба. Конетѣ денемъ вършеха, а но-